

[V. Buhl.]

sidigt Ansvar, men kun om gensidig Hjælp. Noget uklarere stiller Spørgsmaalet sig formentlig med Hensyn til Sygeforeninger, som man i Almindelighed kan kalde Fortsættelseskasser. Her er der et gensidigt Ansvar. Det er muligt, at man med den Formulering, Bestemmelserne har, vil kunne inddrage disse Fortsættelseskasser, Overbygningen over Sygekasserne, under Beskatningen. Jeg vil tro, at det ikke har været Hensigten. Det vilde jo være uheldigt efter disse Kassers Karakter, og hvis det er den højtærede Ministers Opfattelse, at en saadan Beskatning skal finde Sted, vilde jeg meget henstille, at man faar en Ændring gennemført paa dette Punkt. Jeg ser ganske vist, at der er en Dispensationsbestemmelse i Loven, men et Forhold som det her omhandlede maa siges at være saa klart, at der ikke er nogen Anledning til at bringe det ind under Dispensationsregelen.

Med Hensyn til Opgørelsen af Formuestigninger skal jeg ikke gaa ind paa de almindelige Problemer, som Lovforslaget frembyder. Der er mange af dem: Spørgsmaalet om Værdiansættelse af faste Ejendomme og en Række andre Formueværdier og andre Ting. Men paa disse Omraader er Forslaget jo i høj Grad egnet til nærmere saglig Drøftelse i et Udvalg, saa jeg skal ikke tage det høje Tings Tid ved at gaa ind paa disse Enkeltheder. Men der er dog et bestemt Spørgsmaal, jeg vil nævne, og det er Spørgsmaalet om Stillingen til Arv, hvad Formueafgift angaar. Med Hensyn til Stabiliseringslaanet er Regelen jo den, at bestaaende Dødsboer beskattes, hvad der naturligvis er en given Ting, efter de almindelige Skatteregler; men det forekommer mig ogsaa, at der kunde være Grund til at søge en Løsning af Spørgsmaalet om Formuestigningsafgift af Arv og ikke blot Arv i de ikke afsluttede Dødsboer, men ogsaa i de Dødsboer, som er afsluttet inden for en vis nærmere Tid. Jeg mener ikke, at man skulde gaa helt tilbage til 1939, men f. Eks. til 1. Januar 1943. Jeg har set, at man i Bemærkningerne til Lovforslaget har anstillet en Række Betragtninger herover og paapeget de Vanskeligheder, der er forbundet dermed, og jeg erkender, at der er Vanskeligheder, men de Vanskeligheder er til at overvinde. Det er muligt, at der kunde komme visse Usikkerhedsmomenter frem, men dog ikke større end, at jeg mener, det vilde være fuldt berettiget at gennemføre en Beskatning, og efter min Mening vilde den mest hensigtsmæssige Maade være at tage Boerne op til fornyet Behandling og be-

regne Afgiften i Forhold til Arveladerens Formue paa Basistidspunktet og Beholdningen i Boet. Man kunde saa under Hensyn til de Usikkerhedsmomenter, der maatte blive tilbage ved en saadan Ordning, regne med en noget modereret Afgift i Forhold til de almindelige Afgifter.

Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger med Hensyn til Stabiliseringslaanet, der jo er beregnet til Afgiftssatser, der gaar fra 5 til 20 pCt. Ogsaa her er det rimeligt, hvad Enkelthederne angaar, at afvente Udvalgsbehandlingen. Jeg skal blot gentage, hvad jeg allerede har sagt, at vi finder Ordningen med Stabiliseringslaan uantagelig og maa foretrække en almindelig Formueafgift paa alle større Formuer een Gang for alle.

Jeg skal nævne en Bestemmelse i Forslagets § 42, der gaar ud paa, at saafremt den afgiftspligtige over for Finansministeren godtgør, at den beregnede Formuestigning helt eller delvis skyldes, at der ved Værdiansættelsen af Aktiver vedrørende Basisformuen er anvendt en anden Fremgangsmaade end den, der er anvendt ved Opgørelsen af Slutformuen, skal der kunne foretages en Forhøjelse af Basisformuen under Anvendelse af den ved Opgørelsen af Slutformuen benyttede Vurderingsmaade. Det kan der i og for sig være nogen Rimelighed i, men jeg savner i Lovforslaget en tilsvarende Bestemmelse med Hensyn til Ændringer ved Opgørelsen af Slutformuen, hvor der meget vel kan forekomme det, at der er foretaget Ændringer, der formindsker Slutformuen i Relation til Basisformuen, uden at det skyldes urigtig Skatteberegning, men fordi der er sket Ændringer, som Ligningsmyndighederne vil godkende, i Opgørelsesmaaderne, f. Eks. Ændringer i Afskrivningsprocenterne i den mellemliggende Tid. Det er efter min Mening en Mangel, at man ikke har tilvejebragt Ensartethed paa dette Omraade.

Lad mig til Slut sige, at vi med Glæde ser, der er indført nye og skærpede Straffebestemmelser med Hensyn til urigtig eller groft uagtksom Opgivelse. For den svigagtige Hensigts Vedkommende gaar man nu til Fængsel paa indtil 2 Aar og for grov Uagtksomhed op til Hæfte, under skærpende Omstændigheder indtil 6 Maaneder. Det er en Nydannelse, som vi paa dette Skatteomraade i høj Grad anerkender. Vi gaar ud fra, at der med Hensyn til Kontrolbestemmelserne snart fremkommer saadanne Ændringer i Kontakt med Reglerne angaaende Formueopgørelserne, at man ogsaa paa dette Omraade faar langt mere effektive Midler i Hænde til Beregningen af disse